

IVN Gulp & Geul op bezoek bij onze Nachbarn te Breinig (zat. 17 juni 2006).

Mechelen, 10.04 uur. Vier auto's vertrekken voor de dagtrip naar Breinig met zijn opvallende



Schlangenberg waarvan de top ruim dertig meter (op 280 m. NAP) boven de omgeving uitsteekt. De typische, ertsrijke rotsachtige formaties en bodemlagen bestaan voornamelijk uit Carboonkalksteen maar ook Devoonkalksteen is er in ruime mate aanwezig. Breinig ligt in de regio Stolberg en was vele jaren een centrum van mijnbouw. De rijke aanwezigheid van zware metalen zoals lood, ijzer en zinkertsen in de bodem was al eeuwen voor onze jaartelling bekend (door de

Romeinse schrijver Plinius al rond 70 na Christus vastgelegd).

Het uitgestrekte mijngebied ligt een beetje verscholen en pas na een flink stuk door de bossen bereiken we het oorspronkelijke mijnbouwgebied. Onderweg herkennen we o.a. grote pollen Boswederik (*Lysimachia Nemorum*) en de veelvuldige voorkomende Wolfskers ofwel de zeer giftige *Atropa Belladonna*. Aan de rand van het bos een forse vijver (privé-bezit) en tegenover een inham in de begroeiing met bijna uitsluitend exemplaren van de Hokjespeul (*Astragalus glycyphyllos*).



Het grote mijnterrein ligt voor onze voeten. En groot is het beslist. Bezoekers van Plombières zullen hier verdwalen in de mogelijkheden en de vele paden en weggetjes. We hebben maar

een klein gedeelte van dit Naturschutzgebiet kunnen aanschouwen en waren toch een viertal uurtjes bezig. Onze eerste stappen leveren meteen tientallen pollen Zinkviooltjes (*Viola calaminaria*) op welke regelmatig werden afgewisseld met Engels gras (*Armeria maritima*), Vleugeltjesbloem (*Polygala vulgaris*), bergtijm (*Thymus serpyllum* ?) en het kleine Geelhartje (*Linum catharticum*). Bijna vergaten we de Verfbrem (*Genista tinctoria*). Ook blijken Veldmuur, Schapegras en Blaassilene zinkliefhebbers binnen hun familie te hebben in deze regio, gekenmerkt door zijn typische zware-metaalvegetatie.



Eenieder begrijpt dat we een fors uur nodig hadden om de 150 of 200 meter af te leggen want voortdurend werd onze aandacht getrokken door weer een mooi groepje of een geweldig exemplaar. Binnen onze groep van 13 deelnemers werden de meest fraaie foto's geschoten maar niet



iedereen had zijn camera mee (maar wel voldoende batterijen). Diverse vlinders, met name Blauwtjes, dwarrelen rond maar zij bieden ons weinig gelegenheid om hun wat beter te kunnen kijken. Wel wordt er later die dag een drietal parend gevonden op een Grote Pimpernel (*Sanguisorba officinalis*) dus misschien handelde het om het Pimpernelblauwtje. Wel duidelijk herkend werden een tiental Kleine Parelmoervlinders welke met name te vinden waren op het zinkviooltje en het engels gras. Een kleine fluorescerende groene vlinder kon niemand tot een naam brengen of ook maar een aanwijzing bieden. Gelukkig kon hij of zij digitaal worden vastgelegd.



Tegen een heuvel op het zuiden en temidden van het trilgras (*Briza media*), dat de meesten van ons kennen als bevertjes, vind eenieder een plekje om zijn of haar voorraden aan te spreken. Boterham, fruit en drankjes verdwijnen spoorloos. Ondertussen zwerft er al weer een deelnemer rond en ontdekt zo een tweetal fraaie orchideeën en een voor hem onbekende witbloeiende plant. Natuurlijk worden beide soorten door diversen binnen onze groep na hun pauze vastgelegd en worden de heel zoet of zwoel geurende grote Muggenorchis (*Gymnadenia conopsea*) alsmede de zeer giftige en zeldzame Engbloem (*Vincetoxicum hirundinaria*) voorzien van hun juiste namen. Makkelijk is dat als je enkele Gerendalgidsen bij je hebt. Als het na onze pauze richting Schlangenbergrug gaat ontdekken we tientallen exemplaren van beide soorten

Het engels gras en het zinkviooltje worden, na alle aandacht in het begin en het latere massale voorkomen, nu volledig genegeerd. Verder blijkt dat het er krioelt van herfsttijloos (*Colchicum autumnale*) en enkele Driedistels (*Carlina vulgaris*).

De Schlangenberg lonkt met zijn groene uiterlijk waardoor op diverse plekken rotsen het groen weten tegen te houden. Vooral onze geologische liefhebber heeft lang geduld moeten hebben maar kan nu zijn hart ophalen aan de soorten carboonsteen en de diverse groeves. De eerste paden omhoog zijn zeer steil en de groep kiest voor een soort omsingeling om een betere toegang tot de top te krijgen. Enkele groeves liggen bijna open en bloot voor iedereen toegankelijk. Herman heeft zijn eerste stenen al in zijn rugzak en een stukje verder mogen wij zijn vondsten even voelen. Iedereen merkt het enorme gewicht van deze steen op en Herman geeft aan dat hij spoedig terug keert met hamers en ander materiaal om links of rechts materiaal te verzamelen. Iedereen heeft op de terugweg een rugzak met minder gewicht behalve.....juist.



Een onzer deelnemers heeft ondertussen een steile route naar boven gevonden en kan op de top van de Schlangenberg de regio uitgebreid bewonderen. Op de top is er een informatiebord over de regio en de mijnbouw naast een eenvoudig monument ter herdenking aan de slachtoffers uit de eerste en de tweede wereldoorlog. Verder zijn er op de top ook diverse verzakkingen of gaten herkenbaar welke volgens Herman de restanten zijn van de oude schachten. Uiteindelijk arriveert ook de groep maar zij hadden veel tijd verspilt aan



enkele
bijenorchissen. Het dalen gebeurt op soms spectaculaire stukjes en is dan ook steil. Even verder kijkend waren er goed begaanbare alternatieven welke ook nog langs een fraaie wand van het rotsmassief voerde. Weldra is de groep weer bijeen en volgden we geruime tijd een pad met het inmiddels vertrouwde landschapsbeeld.

Op diverse plekken bewijst de bodem dat we in de uitlopers van de Hoge Venen rond lopen want op diverse plekken is het net alsof je op sponzen loopt en elke stap centimeters in de moslagen (beginnend hoogveen) verdwijnt. Plotseling een mens, het meest zeldzame levend wezen dat we tijdens de route ontmoet hebben. Bij een T-splitsing weer even de kans om onze honger en dorstgevoelens weg te werken. Enkelens verkennen de vlakke en ontdekken o.a. enkele schitterende mostaferelen. Een forse poel met een onbekende waterplant, tal

van kikkervisjes (geelbuikvuurpad?) en een ongegeneerd badende bovink (ook wel bloedvink of goudvink) die maling had aan de toeschouwers op 4 meter afstand.

Een klein grasklokje bombardeert Herman tot een nieuwe soort *Campanula calaminaria* ofwel het Zinkklokje. Typisch is dat deze bodem arm is aan voedingsstoffen en de plantengroei dus ook laag blijft. Bovendien zorgen de zware metalen dat alleen die planten aanwezig zijn welke de verontreiniging kunnen accepteren of verdragen. Planten welke dit niet kunnen, hebben dus geen kansen behalve in minder vervuilde bodem.

Talrijke wroetsporen onder bomen wijzen op de aanwezigheid van wilde zwijnen maar ons luidruchtig gezelschap zal uiteraard geen glimp van deze beesten waarnemen. We zijn blij met schaduw en af en toe een briesje want het is beslist warm. Een lange weg door het bos volgt en uiteindelijk bereiken we rond 15.30 uur weer ons vertrekpunt. Een 100 tal meters voor onze finish ontdekken we nog enkele ware reuzen, de Mammoetboom (*Sequoiadendron giganteum*). Deze giganten waren ter plekke 4 tot 5 meter in omtrek maar kunnen afhankelijk van klimaat en bodem dik 8 m in doorsnede ofwel 25 meter omtrek behalen als hij de jaartjes mee krijgt. De hoogte wordt dan ca. 80 tot 100 meter. Dit zijn natuurlijk uitschieters want de meeste bomen krijgen niet die tijd.

Bij de parkeerplaats is er een fraaie pauzeplek en tot onze verrassing hebben Carry en Yke thermoskannen met heet water, nescafe, enz, in hun auto waardoor ons verblijf een uur langer duurt. Een (knikkend?) vogelmelkplantje was getuige van dit gezellig samenzijn.

